

Capbreu de Pierola (1604)

Els Hostalets de Pierola

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Arxiu de Protocols de Barcelona. C/ del Notariat, 4. Barcelona.
Emplaçament	Arxiu Històric de Protocols de Barcelona. Not. Antoni Batlle. Capbreu de Pierola 1604
Alçada:	360 m

Coordenades:

Latitud:	41.53384
Longitud:	1.77016
UTM Est (X):	397407
UTM Nord (Y):	4598751

Classificació

Número de fitxa	08162 - 52
Àmbit:	Patrimoni documental
Tipologia	Fons documental
Estil / època:	Modern
Segle	XVII
Any	1604
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	En un nombre important de pàgines la tinta ha recremat el paper.
Protecció	Legal
Observacions protecció:	Llei 10/2001
Accés	Restringit
Ús actual:	Científic
Titularitat	Pública
Titular:	Arxiu de Protocols de Barcelona.
Fitxes associades:	
Capbreu de Pierola (1521)	
Autoria de la fitxa	Natàlia Salazar Ortiz/Jordina Sales Carbonell/Francesc Valls
Data de registre de la fitxa:	dv., 22/05/2009 - 02:00

Descripció

Capbreu del terme del castell de Pierola. Atorgat davant d'Antoni Batlle notari de Barcelona. 1604. Fet a instàncies de don Cristòfol Carros i de Centelles, comte de Quirra i d'Alamanda Carros i de Centelles, comtessa de Quirra i senyora de Pierola, absents i representats en l'acte de capbreu per Antic Servat, not. públic de Barcelona i procurador especialment designat pels esmentats senyors. Consta de les declaracions de la totalitat de tenidors de propietats del terme de Pierola, tan residents a Pierola mateix com en algun dels termes veïns. S'intercalen aquestes declaracions al la signatura de cartes precàries a favor d'aquells declarants que reconeixen no disposar de documentació acreditativa de la titularitat del domini útil. La realització de les declaracions es va fer al mas Mata de Garrigues.

Història

El capbreu és un tipus de document on s'anotava, de forma abreujada i en períodes cronològics espaiats, les confessions o reconeixements fets pels emfiteutes als senyors directes, per tal de conservar memòria o prova de la subsistència dels drets dominicals. Era per tant una escriptura de confessió en què consta el reconeixement de drets i rendes que fan els vassalls/emfiteutes al seu senyor. Un capbreu, de fet, és un document de gestió del domini senyorial, ja que cada vegada que es fa la confessió es conserven i es renoven els drets i rendes tinguts per un senyor sobre els seus dominis útils i les jurisdiccions. En aquest sentit, el senyor pot fer repetir la confessió tantes vegades com li sembli, si bé cada vegada n'ha de pagar les despeses d'acompliment. Tradicionalment, els estudiosos han distingit dues classes de capbreus: els de senyoria, sèrie de drets senyorials i d'obligacions comuns a tots els vassalls emfiteutes, que solen englobar tot un poble; i capbreus de rendes, els més nombrosos, que especifiquen els drets i rendes d'un senyor de particular a particular. Es pot remuntar l'origen dels capbreus als polítics carolingis, destinats a fixar l'estatut dels homes i de les terres en les diferents vil·les d'un domini. Entre els s XI-XIII els registres de drets i rendes passaren de ser una relació fixa a esdevenir un instrument periòdicament posat al dia i summament útil per al control senyorial sobre les persones i les terres. A partir del s XIII, i sobretot a partir del s XIV, quan la crisi baix medieval obliga a conèixer millor l'estat dels diversos drets i rendes senyorials, el text dels capbreus esdevé molt més flexible, sovint ple de cancel·lacions i afegits, a part de refer-se periòdicament per adaptar-lo a noves circumstàncies. De fet, és a partir d'aleshores que es produeix una major accessibilitat al text, gràcies a l'ús progressiu de la llengua catalana i a la regularitat en l'exposició.